

Ilustrovala
Monika Pavlovičová

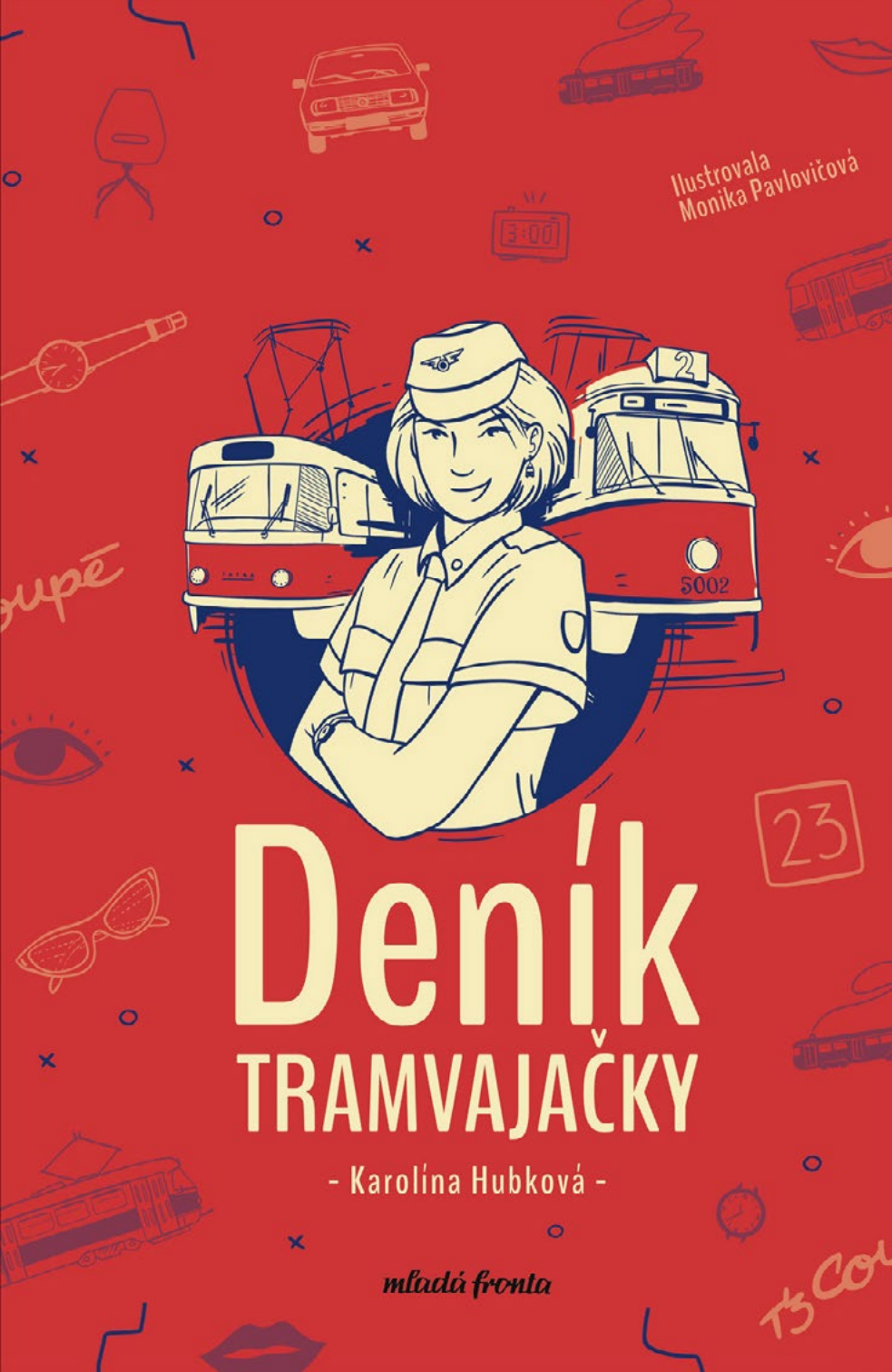
Deník
TRAMVAJÁČKY

- Karolína Hubková -

mladá fronta

23

T3 COU

Ilustrovala
Monika Pavlovičová

Deník
TRAMVAJÁČKY

- Karolína Hubková -

mladá fronta

T3 COOL

Ilustrovala
Monika Pavlovičová

Deník
TRAMVAJÁČKY

- Karolína Hubková -

mladá fronta

T3 COOL

Ilustrovala
Monika Pavlovičová

Deník
TRAMVAJÁČKY

- Karolína Hubková -

mladá fronta

T3 COOL

Deník tramvajačky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Karolína Hubková
Deník tramvajačky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Deník

TRAMVAJAČKY

Deník v TRAMVAJÁČKY

- Karolína Hubková -

Ilustrace Monika Pavlovičová

mladá fronta

Text © Karolína Hubková, 2023
Illustrations © Monika Pavlovičová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-204-6139-1
ISBN 978-80-204-6140-7 (1. zveřejnění, 2023) (epdf)
ISBN 978-80-204-6141-4 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN 978-80-204-6142-1 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Jmenuji se Karolína, jsem obyčejná holka, která žije v Praze. Jako malá jsem chtěla být prezidentkou nebo řidičkou tramvaje po otci. V průběhu let jsem se přes basketbalovou školu, umělecké kroužky, krátkou modelingovou dráhu a neúspěšné studium na chemické škole vrátila ke svému dětskému snu. Dlouho jsem hledala, co chci v životě dělat, aby se ze mě nakonec stala řidička tramvaje.

Vše začalo v roce 2013, kdy jsem v tramvajovém kurzu poznala svého prvního manžela, se kterým jsem se po roce rozvedla. Smůla a omyly se mi lepily na paty a léta plynula v rytmu mého chaotického plácání až do roku 2018, kdy se mi život otočil vzhůru nohama.

2018

6. červen

Dnes jsem si po probuzení řekla, že budu mít hezký den. To by tak někdy mělo být. Před důležitou schůzkou se hned po probuzení povzbudit a říct si maminkovské TO BUDE DOBRÉ. Čekala mě schůzka s jedním z ředitelů našeho podniku. Nic formálního, on je to velmi přátelský člověk, trochu jak se říká *šotouš*. Potkali jsme se nedávno, jeho přičiněním byla do provozu uvedena pražská trolejbusová trať. A já, jelikož dopravu miluju, jsem u toho nemohla chybět. Trolejbusy jsem v Praze nezažila. Na to jsem mladá. Ale vždy jsem ráda poslouchala vyprávění pamětníků o jejich provozu. A světe div se, sny se plní a já se svezla v Praze trolejbusem, a dokonce historickým. Byl to trolejbus TATRA T400 č. 431. Ředitel se mnou prohodil pár slov a nyní chtěl na toto setkání navázat. Svět se mi otočil o 180 stupňů, když začal mluvit o tramvaji T3 Coupé. Tramvaj T3 Coupé je designová tramvaj, o které jsem dříve četla. Viděla jsem nějaké návrhy a vím, že to bude prostě pecka.

Dnes mi pan ředitel nabídl, zda tuto tramvaj nechci řídit. Ano, miluju historii, miluju tramvaje, ráda se předvádím, ale toto je neuvěřitelná nabídka! Kývla jsem na ni a ředitel řekl, že se mnou počítá. Krátká schůzka skončila a já letěla za svým přítelem Pepou. Sraz jsme měli u vozovny Střešovice. Konat se bude zkušební jízda s mou oblíbenou tramvají typu KT8D5 Kačenkou. K muzeu jsem přilétla jen tak tak. Pánové Jenda a Luděk čekali na dvoře a jelo se. Na Špejcharu si uděláme foto pauzu, řidiči si na této konečné protáhnou záda a my využijeme čas k focení. Je to celkem fotogenická smyčka, když se ví, kde zastavit. Asi to zkrátím, neb bych se musela rozplývat. Ani jsem nemrkla, Pepa klečel před mou oblíbenou tramvají, já v ní, a žádal mě o ruku. Den se změnil. Život se změnil. Je to tím, že jsem si ráno řekla, že dnes bude hezký den? Budu to dělat častěji.

Pepa klečel před mou
oblíbenou tramvají, já v ní,
a žádal mě o ruku.

3. červenec

Jsou tři hodiny ráno, zvoní budík. V duchu nadávám a vzpomínám na chvíle bezstarostného dětství, kdy jsem nemusela vstávat. Jsou přeci prázdniny! Nakonec vstanu, protože musím. Udělám si kávu a sedám do auta. Z Vršovíc do vozovny Žižkov to je sice jen přes kopec, před čtvrtou ráno se tam ovšem člověk dostává blbě. Je to k vzteku. Jestli se mě někdo někdy zeptá, co je na mé práci nejhorší, řeknu, že vstávání. Bez debat.

Auto zaparkuju v areálu a rozespalá jdu do výpravny pro desky s jízdním řádem. Jeden tramvaják spí na gauči, noční záloha. Brzy půjde domů. To já ne... Budu jezdit na lince 1 ze Spojovací na Petřiny, budu řídit jednu z nejmodernějších tramvají Škoda 15 T, budu zavřená v prostoru připomínajícím vesmírnou raketu a hlavně pojedu na nudné trati. Opravdu nemusím moderní tramvaje. Je jasné, že pokrok nelze zastavit a je potřebný, ale mám radši starší stroje. Netěším se. Asi za to může to ráno. 4:06 nástup. Nechutné.

20. červenec

V pátek před volnem krátká směna? Pecka, co víc si přát! Víkend se prodlouží o pár hodin a já si tak můžu užívat trochu léta! Dnes jdu do práce trochu za rebela. Uniforma je krásná věc, z dálky ukazuje,

jakou funkci či povolání člověk zastává. Miluju, když se můžu obléct jako ze škatulky. Uniforma musí ovšem hlavně dobře padnout. Což je trochu problém, kvůli skladovým zásobám. Je to dlouhodobý zádrhel, a to asi proto, že v tak velké firmě, jako je pražský dopravní podnik, nás pracuje tolik. Uniforma přestává být uniformou, nazýváme ji stejnokrojem. Košile jsou dlouhé skoro až na zem, kalhoty mají délku *na Havla* a některé doplňky – škoda mluvit. Dnes vytahuji ze skříně košili, kterou kdybych zastrčila do kalhot, tak mám zadek dvojnásobný. Zůstává tak venku, přepásám ji tenkým páskem, abych zdůraznila pas. Jsem ženská, nějak si musím pomoci. Za doplňky mi snad hlavu nikdo neutrhne. Do stejnokroje nemůžeme moc zasahovat. Ještěže se situace řeší, máme slíbený upgrade. Ale to ukáže čas. Moc bych si přála, aby mi uniforma padla a já nemusela kouzlit. Mám konfekční velikost, bývala jsem modelka, i když spíš pro srandu. No, když na sebe koukám do zrcadla, mám radost. Sluší mi to. Běžím do práce. Do začátku víkendu s Pepou zbývají jen hodiny.

6. srpen

Dnes jsem si stoupla na váhu. Vztah s mým snoubencem mi evidentně svědčí, mám se dobře. Patřím k těm, kteří mají radost z každého kila navíc. Spousta lidí nás nesnáší. Jenže oni si neuvědomují, že stejně tak jako může být pro někoho složité pár kil shodit, pro někoho je zase náročné přibrat. Já jsem psychosomatik. Pokud se necítím dobře, nejím a v horších případech i zvracím. Bojuju s tím několik let, ale vím, že je to v hlavě. Jsem přes rok s Pepou, je mi s ním jinak než s mými EX. Dává mi pocit klidu a bezpečí. Žádný problém, na který narazím, není po jeho boku nepřekonatelný. Vlastně můžu říct, že vztah s Pepou mě uzdravuje. Jsem za to ráda, budu se ho držet zuby nehty. Už si nepřipadám jako záchodový pavouk. Konečně vidím v zrcadle hezkou ženskou.

21. srpen

Běžte všichni do trafiky! Dnes se mnou vyšel rozhovor. Panebože, první rozhovor! Dobře, dobře... není jen o mně, je součástí tématu, jak se žije lidem kolem tramvají. Najdete tam také rozhovor s Lůdou, který chová tramvaj v garáži, s Aničkou, která ráda fotí, s Lukášem, který je opravuje, a ano s námi... Se mnou, s Pepou. Jak se žije po tramvajácku. Pan fotograf přišel k nám do bytu, vyfotil Pepovy modely, naše tramvajové židle i budník, plakáty i tetování. Zjišťuji, že se za tento styl nestydím. Proč? Proč bych měla dávat na názory jiných, když sama se cítím dobře v tom, v čem žiju? Židle nemám z Ikei, ale z vyřazených tramvají. Design je to krásný a nadčasový. Má to styl. Kus tramvaje ukazující číslo linky pro někoho může být úchylný, mně se to líbí, a když se rozsvítí, vytváří to příjemnou atmosféru. A modýlky autíček a tramvají? Až budu mít miliardy na účtu, koupím si všechny veterány, které ve vitrínce máme, v životní velikosti! A ty tramvaje? Bože, jak jsem ráda, že moje drahá polovička nechlastá a má koníčka! Stejného koníčka!

Budník: část tramvaje, která na určitých typech skrývala číslo linky, umístěn bývá na střeše tramvaje.

28. srpen

Jsem na konečné v Řepích, chroupu okurku a procházím si svůj Instagram. Zase nějaké nové funkce, možnosti a hele... přehledy. Po rozkliknutí vidím, jak během posledního dne vylétla čísla nahoru. Moje fotky se líbí. To je dobře. Článek o tramvajových bláznech udělal své. I babička měla radost. Poslala jsem jí ho na Moravu poštou, ať vidí, jak se její vnučce v Praze žije. Stejně je to zvláštní. Ve Šternberku, v srdíčku úrodné Hané, jsem se vlastně jen narodila. Celý život žiji v Praze, ale přes to všechno se víc doma cítím právě na Moravě. Pocházela odtamtud má maminka, která mě životem provázela a učila překonávat překážky i v dospělosti. Přišla jsem o ni před šesti lety, zemřela na rakovinu. Dnes vím, že by byla pyšná, ač tohle povolání docela odsuzovala. Sama toužila celý život v něčem uspět, ale neměla možnost. Byla humanitně založená a měla všeobecný rozhled. Táta je řidič tramvaje, jako já. Je to mamčin pravný opak. Rodilý Smíchovák, spíš samotář, a většinu mého dětství strávil v práci. Být tramvajákem prostě žere čas. Nemáme stálé časy nástupu do práce a ani ukončení pracovní doby. Občas je to vysilující, ale když přijde výplata, je to dobrá satisfakce.

1. září

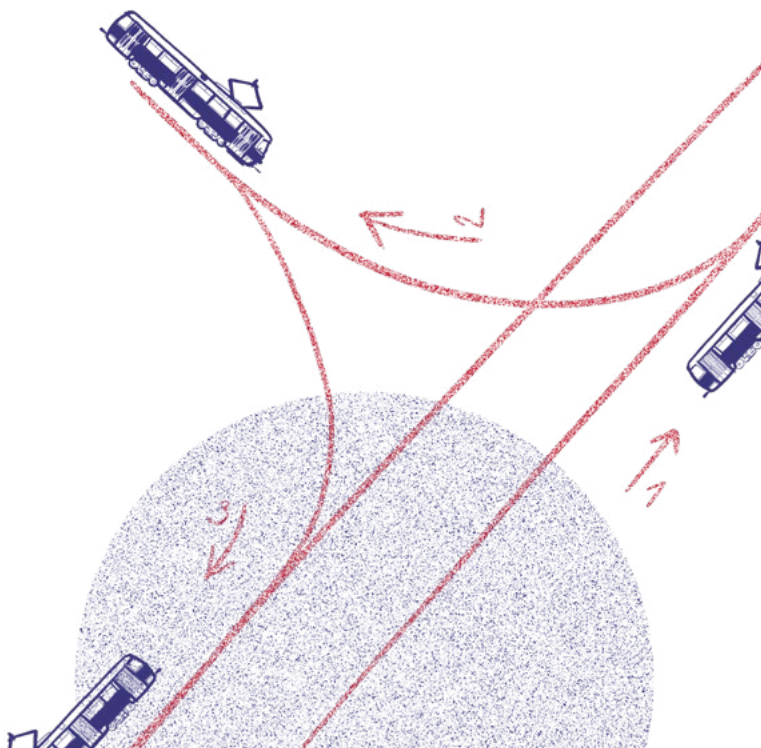
Prázdniny skončily. Praha dostává zpátky svou tvář pulzujícího města. Dovolené končí a realita dalších uspěchaných monotónních dní je opět na pořadu dne. Lidem po dovolených začínají pracovní úkoly, studenti se vydávají do škol a hlavně přibývá aut, řidiči jsou v hustém provozu zmatení jako lesní včelstvo. Často potkávám v úzkých ulicích Prahy řidiče, kteří se snaží zaparkovat do nesmyslných těsných prostor. Nejde jim to, a tak zdržují provoz a tvoří se kolony. V horším případě nechají auto stát tak, že tramvaj neprojede, a odejdou neznámo kam. V takovém případě mi nezbyvá nic jiného než se snažit přivolat majitele automobilu zvonkem. Otráví to každého – mě, kolemjdoucí, cestující v tramvaji i ty za mnou v koloně. Jenže bývá to nejrychlejší řešení. Jinak беру vysílačku, spojím se s dispečinkem a zahájí se odklony tramvají. Nesnáším ty ranní směny.

2. září

Dobré ráno všem lidem dobré vůle! Že nevíte? Kdo za čtrnáct dní prožije velký den v práci? Ha? Ozval se mi ředitel, Střešovice volají! Budu jezdit linkou 23, která vyjíždí ze Střešovic! Uf... Tahle linka je specialita Prahy, jezdí na ní retro tramvaje. Sice skončily v pravidelném provozu docela nedávno, ale když se projekt nostalgické linky 23 zachová, bude skvělým zpestřením nejen pro Pražany, ale i turisty. Reálně vlastně o nic nejde. S vozy Tatra T3SU, kterým říkáme *Sučka* nebo prostě *Zrychlovače*, jezdíme i my ze Žižkova, já pět let... Jsou to tramvaje, co topí i v létě, v zimě si na topení můžete roztavit podrážku boty, sedíte na nejtypičtějším tramvajových sedačkách od firmy Vertex a mašina je strašně hlučná. Vyjet z vozovny, ze které vyjíždí jen historické tramvaje, je zkrátka jiný pocit. Je to nakopnutí. Jdu za svým cílem. Sice nevím jakým, ale určitě bude obsahovat změnu v mém životě.

Zrychlovač: Označení části elektrické výzbroje tramvaje, které je jejím srdíčkem. V dnešní době je tato výzbroj zastaralá, proto vozy, které ji mají, jsou zařazeny mezi historické.

Nostalgická linka 23 je speciální tramvajová linka, na které se objevují tramvaje, které již nelze potkat na linkách normálních. Je vedena ze smyčky Královka (pod Strahovem) přes Pražský Hrad, ulicemi Malé Strany, kolem Národního divadla na Karlovo náměstí, I. P. Pavlova a nakonec do atypického obratiště Zvonařka, kde tramvaje i couvají.

15. září

Nemohla jsem na směnu dospat. Vytáhla jsem svou uniformu z 80. let, kterou jsem využívala na historických jízdách parními mašinami jako průvodčí. Sako jsem ve skříni nechala. Tehdy se šilo všechno unifikovaně. Modrou košili jsem doplnila modrou vázankou a retro brýlemi. Miluju doplňky. Když koukám na svou sbírku nedioptrických brýlí, připadám si jako Naďa Urbánková. Říkala jsem si, k čemu mi budou, a hele, nastal čas ty nejšílenější vytáhnout a udělat ze sebe tramvajačku z osmdesátek. Výhodou pro takové fintilky, jako jsem já, je moment, kdy historická jednotka, která vypravuje staré tramvaje, vyjádří určitou benevolenci, třeba ohledně ústrojové kázně. Když se lidem představuje historie, musí tomu odpovídat i vzhled personálu.

Čekal na mě ale Daneček, kolega, který ke střešovickému provozu patří snad nejvíc ze všech. Tak hodného člověka svět neviděl. Nebo možná ano – na suvenýrech jako řidiče historické tramvaje. On by na sebe nevzal roztrhané kalhoty a špatně padnoucí sako. Vypadá vždy jako ze škatulky, a to nejen vzhledem, ale i vystupováním. Zpět ale k mé směně. Moje souprava se skládala z vozů s evidenčním číslem 6892 a 6921, což jsou momentálně nejstarší provozní vozy tramvají T3 u nás v Praze. Perly. Klepala jsem se nervozitou

